

EL GRAN VIATGE

El sol ja desapareix una tranquil·la tard sobre el cel de la plaça d'una aldea on uns xiquets juguen. Prop d'ells una dona trau aigua d'un pou i unes quantes persones parlen, assegudes a uns bancs. Ningú pot endevinar la desgràcia que en uns moments tindrà lloc. De sobte, un crit esgarrifós trenca la pau del moment i del cel, a tota velocitat, cau un home, que al colpejar-se amb les manises del sòl, instantàneament mor. Uns segons després, sense que ningú dels presents tinga temps de reaccionar, una criatura descén dels aires amb un rugit, es trata d'un ésser monstruós, amb ales pàlides i membranoses que l'ixen del cap, calavèric i sense parpelles. S'apropa a l'home i el comença a engollir. Tots els que estan a la plaça ixen corrent, però una bandada de desenes de monstres com el primer vola fins a ells. Enmig de tot el caos, els monstres comencen a pujar gent pels aires i a llançar-los amb força cap al sòl. L'escena és aterridora.

Dhan passejava pensatiu per la seua aldea, a aquesta ja havia arribat la primavera i amb ella, el bon temps, però a pesar d'això, els carrers, que sempre solien estar plens de gent, es trobaven deserts. Ell ja coneixia el motiu, des que van començar els atacs de monstres a la Kortash exterior tots els poblats de les Kortash pròximes van començar a omplir-se de por. Ningú sabia com havien travessat la barrera màgica que envoltava el continent, però van aconseguir entrar. Els atacs també van arribar a la segona Kortash, on es trobava la aldea de Dhan, travessant també la segona barrera màgica que envoltava Àrklan. En els pocs dies que havien transcorregut des del començament dels atacs ja s'havien cobrat nombroses vides, a més,

aquests anaven en augment i a pesar que havien col·locat guerrers en totes les aldees, no era suficient. No estaven preparats, mai en Àrklan s'havien hagut d'enfrontar a una amenaça similar. Ell sabia que només podien fer una cosa.

Mentre passejava absort en els seus pensaments, se li va apropar un home, segurament un guàrdia, va pensar ell.

–Volen parlar amb tu -li va dir amb veu seca.

–Al final em van a fer cas? – va contesar ell satisfet, ja sabia a qui es referia–. Han tardat, però pareix que s'han adonat que és l'única forma, veritat? S'han adonat que jo tenia raó.

–Segueix-me –va ser l'única contestació del guàrdia.

Ell el va seguir fins a un carro de fusta estirat per dos cavalls i conduït per una dona de mitjana edat vestida amb robes esparracades.

Després d'un temps de viatge travessant diferents aldees, van arribar al lloc de comandament de la Kortash, l'Enha, era un edifici gran, de tres pisos d'altura i robust, construït amb pedra i bigues de fusta envellida. Nombroses escales de caragol eixien per tota la façana de l'edifici, aquestes junt amb les plantes enfiladisses que penjaven per tot arreu i l'espessa vegetació que l'envoltava, donava al lloc un to misteriós. Dhan es va baixar del carro ràpidament impacient per entrar.

-Sí que hem tardat en arribar, i a més, quin viatge! -va dir en to de burla dirigint-se al guàrdia -pareix que l' Enha de la Kortash no és per a tant, no podeu ni permetir-vos un carruatge en condicions per als vostres convidats.

El guàrdia, com abans, no li va fer cas, va caminar cap a l'entrada de l'edifici sense mirar arrere i Dhan el va seguir. Van entrar per una petita porta de

fusta que donava pas a un llarg i estret passadís. Aquest desembocava en molts altres passadissos igual d'estrets i serpentejants. La decoració interior, era igual que la façana de l'edifici, tosca i poc luxosa. Les parets de pedra estaven quasi completament nues i els pocs mobles que va poder vore eren vells fets de fusta ja deteriorada . Després de caminar durant un temps que a Dhan se li van fer hores pel fred laberint de passadissos, van arribar a l'única sala ocupada. Allí es trobava la governanta de la cinquena Kortash asseguda en un tro acompanyada per els savis, anomenats Shalls, i els seus consellers. Dhan es va quedar de peu davant d' ella i aquesta li va parlar.

–Dhan de Lolhan veritat? –va preguntar amb veu ferma, a la vegada que posava la seua mirada en ell.

–El mateix mi Karsh –va contestar–. Veig que heu considerat el meu suggeriment, és així?

–Així és. He d'admetre que al principi el vam passar per alt, però després de tanta insistència, vaig tindre curiositat de parlar amb tu en persona. Així que ara és el moment, explica't.

Dhan sense pensar-s'ho ni un instant va començar a parlar amb seguretat, en això ell sempre havia sigut el millor, amb el do de la paraula podia convèncer qualsevol.

–Com ja sabeu, fa poc que van començar els atacs de monstres a Àrklan, i la nostra Kortash, al ser la segona exterior, està siguent molt afectada. Sense anar menys lluny –va dir amb falsa veu afligida– fa cosa de dos dies, va haver un atac de monstres voladors a una aldea molt propera a la meua. Deu persones van perdre la vida i són innumerables els danys que va causar.

Va parar un moment a vore la reacció dels presents a la sala. Tots tenien cara de pena, el seu discurs estava funcionant molt bé.

–I jo, que no suporta vore el que està tenint lloc a la meua llar –va prosequir– vull fer alguna cosa, per això, estic disposat a posar en perill la...

–Deixa't de tant de discurs i explica ja el teu pla! –va replicar algú.

–D'acord, d'acord, el que vostés vulguen –va contestar Dhan, intentant no perdre el seu paper–. La meua idea és aquesta: Com ja sabeu, els monstres procedeixen de l'altre costat de La Barrera Mortal, de l'Arxipèlag Obscur. La Gran Barrera fa poc ens protegia d'aquests monstres però pareix que ja no. Ells han trobat l'única forma de travessar-la, l'únic forat que té, i és per allí per on venen. Així que, si aconseguim tancar-la per a sempre, no tindrem mai cap problema amb ells.

Tota l'estança és va quedar en silenci.

–Tots sabem que això és impossible, seria un suïcidi. –va objectar uns del consellers de la Karsh, que tenia cara de pocs amics.

–Ja sé que seria una missió molt perillosa, però, tot i que pot parèixer impossible, estic completament segur que si envieu les persones adequades es podria fer. A més, a algú se li ocorre una idea millor?

Ningú va contestar, la sala estava en un complet silenci, ara tots pensaven que podia ser que aquell jove, cregut i persuasiu mercader podia tindre raó. Es van a començar a escoltar xiuxiuejos que van anant augmentant d'intensitat.

–Silenci! –va ordenar la Karsh, fent que tots immediatament callaren–. Parlaré amb els Shalls i junts decidirem que fer amb la teua idea.

Van entrar per una porta que hi havia al fons de l'habitació i després d'un temps van tornar. La Karsh va parlar.

–Ja està decidit. Tu, Dhan de Lolhan, m'acompanyaràs d'ací a tres dies al castell Einathur on s'organitzarà una reunió amb tots els governadors de les Kortash. Aquesta notícia va deixar a tots sorpresos, el castell Einathur era la seu de tot Àrklan, el lloc on només es reunien els Karshens en els moment més importants, i feia centenars d'anys que no ho feien.

Dhan ja es trobava a l'entrada del castell Einathur, prop d'ell estava la Karsh i alguns dels guàrdies que els acompanyaven. El viatge fins allí havia durat dos dies, havien travessat totes les Kortash que havia anant cap a l'interior d'Àrklan: la quarta, dels artistes, la tercera, dels inventors, la segona, dels guerrers, i la primera, on estaven en aquell moment i que es trobava en el centre d'Àrklan, la dels mags. Durant el camí havia pogut apreciar les immenses diferències entre elles, cada vegada que travessaven una barrera màgica i arribaven a una nova Kortash tot canviava, pareixia un món completament diferent. Les persones, la seua vestimenta, els edificis, els paisatges... era increïble. En la primera Kortash es podia veure gent fent màgia per tot arreu, fins i tot el xiquets més petits. Les cases suraven en el cel i estaven fetes de materials completament diferents als que mai havia pogut veure, alguns suaus com núvols, altres tan brillants que quasi no es podien mirar... El castell que havia davant seu no era menys, era un edifici immens i majestuós que es trobava surant a uns deu metres per damunt del sòl, centenars d'escalinates fetes d'una mescla gel i foc ascendien fins a la seua porta. Una de les coses que el feia tan impressionant era que en ell tots els

elements: el foc, l'aigua, el gel, la llum... s'entrellaçaven en harmonia donant-li un aspecte màgic. Van pujar per una de les escalinates, travesàren la porta d'entrada i arribaren al saló dels trons. En ell es trobaven en un semicercle sis trons, un per cada Kortash i tots estaven ocupats pels Karshens excepte un, el corresponent a la Karsh de la cinquena Kortash, a la que Dhan acompanyava. Ella li va indicar que la seguira fins al tro, on es va quedar de peu junt a ella, que es va seure en ell. La sala dels trons era gegant i fascinant i estava plena de gent de totes les Kortash, que havia anat a presenciar l'important esdeveniment. La governanta de la cinquena Kortash va prendre la paraula explicant el pla que Dhan havia ideat.

–Aquesta és la raó per la que us he demanat que portareu un dels mes talentosos habitants de la vostra Kortash –aquests es trobaven, com Dhan al costat dels seus Karshens–. Seran ells qui partisquen en aquesta important missió. -va dir concluint el seu discurs.

Alguns dels Karshens es van mostrar d'acord però la majoria no estaven molt segurs del pla. Va ser el governant de la Kortash dels guerrers qui va expressar el primer el seu dubte.

–Tots sabem que la Barrera Mortal és un lloc que, com bé diu el seu nom, resulta mortal per a qualsevol que intente, si més no, apropar-se a ella, mai ningú ha conseguit eixir viu d'allí. Per molt bons que siguem els nostres elegits, com poden estar segurs que serien els primers a aconseguir-ho?

–No serien els primers –va contestar ella i li va fer un gest amb la mà a un dels guàrdies que es va apropar acompanyat per un xic. Era d'estatura mitjana, tenia els cabells castanys i els ulls d'un color verd blavós. La seua mirada era penetrant però apagada al mateix temps i la seua cara i

extremitats estaven plenes de cicatrius—. Aquí tenim una de les poques persones que han sigut capaces de travessar la barrera mortal amb vida, ell prové de l'Arxipèlag des d'on va viatjar fins a Àrklan. Ell acompanyarà als nostres elegits en la missió i els guiarà fins al forat de la Barrera.

Ell, que no tenia cara d'estar molt content, va enfrontar-se a la Karsh.

—Com tens tan clar que els acompanyaré en aquesta missió? —va replicar—. No pense ajudar-vos a tancar eixa barrera, no us adoneu que és l'única forma per a la gent de l'Arxipèlag de poder escapar? Eixe lloc sí que està infestat de monstres, no com aquí, que quan arriben dos ja entreu en pànic.

—Els acompanyaràs en la missió perquè som els governadors de las Kortash i has de fer cas a tot el que t'ordenem, està clar? —va dir enfadat el Karsh de la Kortash dels guerrers—. A més, aquella barrera ha estat oberta centenars d'any, i quasi ningú ha conseguit escapar, així que els acompanyaràs. No pense deixar que un xicot arruine la missió.

—Dieu el que dieu no pense ajudar-vos —va dir el xic—. I per cert, m'anomene Thass, no xicot.

—Faràs el que et diem! —va cridar, la seua fúria anava en augment.

—Relaxeu-vos! —va dir amb veu conciliadora el governador de la quarta Kortash—. Açò és una reunió en el palau Einhatur, no podeu posar-vos a cridar.

—De totes formes el xic, perdó, Thass, té raó, si tancàrem la barrera del tot deixariem tota aquella gent atrapada en un lloc ple de monstres —va dir la Karsh maga.

—Com sempre han estat —va tornar a intenvindre el governant de la segona Kortash—. De totes formes, que podríem fer nosaltres?

La reunió va continuar unes hores més i al final tots els Karshens van arribar a un acord, els elegits, entre els quals es trobava Dhan, partirien dins d'una setmana, quan tot estiguera preparat. En quant a Thass, ell seria obligat a acompanyar-los a pesar de less seues moltes negacions. Aquesta va ser una decisió complicada, no estaven segurs de si la seua companyia anava a resultar una ajuda o tot el contrari, però segurament ell era l'únic capaç de portar-los amb vida fins a la Barrera, així que havien de córrer el risc. Tampoc havien trobat solució a la seua queixa, al final havien decidit tancar la Barrera Mortal deixant als de l'Arxipèlag abandonats a la seua sort, decisió que havia provocat l'enuig de molts. Quasi al final de la reunió Dhan havia preguntat per la part que a ell més li importava de la missió, la recompensa, i després de molt negociar van arribar a un acord que li va agradar bastant. Els altres elegits van preferir un títol important a la seua Kortash.

La setmana va passar ràpidament, durant aquell temps Dhan va conèixer els altres elegits que l'acompanyarien en la missió: Kiukh, procedent de la primera Kortash, era un mag pèl-roig alegre i despreocupat, però que tenia un gran domini sobre la màgia, ell seria qui tancaria l'obertura de la Barrera Mortal. Shellen, procedent de la segona, una guerrera forta i valenta, depenien en gran mesura d'ella si volien sobreviure a l'atac de tants monstres. Mhuel, de la tercera, una inventor molt intel·ligent i savi que havia fabricat el vaixell que els portaria a tots a la Barrera ,a més, havia sigut l'únic en conseguir parlar amb Thass i que aquest li contara la forma més segura d'arribar a la Barrera. Einhin, de la quarta, una artista i escriptora amable i xarradora, ella tenia la tasca d'escriure tot el que tinguera lloc en aquell viatge, així quedaria guardat per a sempre. Nhia, de la sexta Kortash, una

experta marinera ruda i de mirada desperta, ella s'encarregaria de la navegació del vaixell. I Thass, del que no havia pogut conèixer molt, a part de la seua personalitat retreta i seriosa, ell els indicaria els llocs més segurs per on anar i coneixia millor que ningú els montres als que s'enfrontarien. Dhan era qui completava l'equip, un mercader que poc sabia de lluita o navegació però a qui li van donar el comandament de la missió, ara que ho pensava bé ja no es sentia tan segur de la seua gran idea.

Va arribar el dia de la partida, tot estava llest per al viatge. Davant de la vista de gent de totes bandes d'Àrklan l'equip va pujar al vaixell, cadascun amb un sentiment diferent, il·lusió, por, optimisme, resignació... Per la seua part Dhan no s'havia molt bé què sentir. Per una banda sabia que havia de sentir-se satisfet, aquell era el pla pel que tant havia lluitat. Però ara que ja estava pujant al vaixell, a punt d'embarcar en un viatge del que no sabia si tornaria amb vida, va començar a sentir-se insegur, s'estava plantejant molt seriosament eixir corrent sense que ningú tinguera temps d'enxampar-lo. Però en aquell moment el vaixell va partir, no havia volta enrere, havia començat l'aventura.

Mhuel havia fet molt bé el seu treball, el vaixell era gran i resistent i estava molt ben preparat, cadascun tenia un camarot molt còmode, així que el primer dia tots es van sentir a gust allí. Va ser a l'alba del segon quan les coses es van començar a tòrcer. El sol ja eixia per l'horitzó, i en aquell moment Kiukh estava fent guàrdia mentre els altres dormien. Distret com estava escrivint alguna cosa en un quadern, no se va adonar de que volant pel cel, cinc siluetes s'apropaven al vaixell. Les va vore massa tard, quan ja estaven a uns metres d'ell i va cridar, va cridar més fort del que mai ho havia

fet, i és que aquell monstre era la cosa més espantosa que havia vist en la seua vida. És va quedar congelat, sense capacitat per a moure's, i la criatura ho va aprofitar per agafar-lo del tronc amb la boca i començar a elevar-lo. Però de repent, es va desplomar, tirant-lo aterrit al sòl. La causant de la mort del monstre era una fletxa llançada per Thass, quin eixia sigilosament de darrere d'un màstil, apuntant a un altre monstre i disparant. Mentrestant, la resta dels tripulants del vaixell, que també havien siguts avisats pel crit de Kiukh, eixien mig endormiscats a la coberta del vaixell, però al vore la situació ràpidament es van despertar. Tots van reaccionar de pressa, Mhuel i Einhin van eixir corrent a socórrer Khiuk que es trobava tirat al sòl sagnant per la ferida al tronc i Shellen i Nhia van agafar armes i es van unir a Thass en la seua lluita contra els monstres. Dhan va ser l'únic que no va fer res, es va quedar parat a la porta d'eixida a la coberta, solament mirant. Quan van acabar amb els monstres voladors, Shellen i Nhia van anar fins a on es trobaven els altres, agenollats al costat de Kiukh i, només en aquest moment, Dhan es va atrevir a eixir a coberta i apropar-se als altres, Thass per la seua part es va quedar a un costat a certa distància.

Van curar Kiukh ràpidament. La ferida, a pesar de que sagnava bastant, no era molt greu, gràcies a la ràpida intervenció de Thass el monstre no havia tingut temps de fer-li molt de mal, així que en uns dies ell estaria completament curat.

En aquell moment es trobava al seu camarot descansant. Mentre, els altres estaven a la coberta amb cares no molt alegres.

–Només portem dos dies de viatge i ja tenim un ferit, si no haguera sigut perquè Thass estava despert què hauria passat? –va dir Shellen amb veu apagada.

–Tens raó –va dir Einhin a qui la visita dels monstres havia afectat especialment–. I a més, encara no estem gens prop de la Barrera, on es suposa que hi ha molts més montres.

Els altres no van dir res i Dhan, que sentia que ell com a capità havia d'animar-los, va parlar.

–Bo, però l'important és que tots, més o menys, estem bé –va dir positivament–. Kiukh en uns dies es recuperarà i hem fet molt bon treball matant a tots els montres tan ràpidament.

–Tu millor no diguis res –va espetar Nhia–. És que creus que aquest matí no ens vam adonar de que vas esperar a que Thass, Nhia i jo acabàrem amb els montres per a eixir a coberta? No volies córrer cap perill, veritat?

–En això té raó –va dir cautelós Mhuel, que fins al moment no havia obert la boca–. Te vas quedar mirant mentre els altres ens posàvem en perill.

A Dhan li va molestar molt les seues acusacions, encara que en el fons tenien raó, així que es va defensar negant-ho.

–Això no és veritat, jo soc el capità i estava observant com actuàveu tots –va dir–. No permetré que m'acuseu de covard.

–Doncs això és el que pareix –li va recriminar Shellen–. Si no vols que t'acusem d'això actua com una capità de veritat, en els dos dies que portem no has donat una bona ordre.

–D'acord! Doncs, t'ordene que et vagis ara mateix! –va dir enfadat.

–Que em vagi, ja t'agradaria a tu –va contestar ella.

–Amb açò no aconseguim res –va dir Mhuel–. Per què millor no pensem una forma de que no ocorrega el d'aquest matí?

–Jo tinc una idea –va dir molt fluixet Thass–. Crec que seria millor que les guàrdies les férem per parelles i amb armes sempre a mà, així seia més difícil que ens trobaren desprevinguts.

–A més –va afegir amb veu fosca– els montres amb els que ens hem trobat hui, Loks, no són res comparats amb els que ens trobarem més prop de la Barrera Mortal.

–Mmm, em pareix bé, podríem fer parelles entre els millors lluitadors i els pitjors, perquè estigueren equilibrades, qué us pareix? –els altres van estar d'acord–. I per cert –va continuar–. Com deies que s'anomenaven aquells monstres, Loks?

–Sí, són, com heu vist aquest matí, uns monstres alats que per matar a les seues preses les agafen amb la boca, les pugen a l'aire i les tiren, després quan ja estan mortes se les mengen. Una esgarrifança va recórrer el cos de tots al escoltar això–. Poden paréixer aterridors, però amb un arc i una fletxa són fàcils de matar.

–Interessant, i qué més monstres coneixes?

–Hi ha molts, com per exemple els Naks, aquests tenen quatre potes llargues i negres i estan decapitats.

–Decapitats? –el va interrompre l'altre.

–Sí, però el més aterridor no és això, sinó les desenes d'urpes que ixen del seu llom, si les toques, t'absorveixen.

Els van seguir parlant dels tipus de monstres una estona més, a Mhuel li va resultar aquella informació molt important per a la missió.

Van passar els dies al vaixell i cada vegada estaven més a prop de la Muralla Mortal. Per aquell moment ja s'havien acostumat a enfrontar-se a monstres a qualsevol hora del dia, atacs dels que havien eixit més o menys il·lesos, exceptuant algunes ferides que s'havien guanyat en les lluites. Aquelles victòries havien sigut en part gràcies al canvi de capità, que ara era Mhuel, qui havia demostrat una gran capacitat de lideratge. Dhan no estava molt satisfet amb la decisió, ara que ja no era capità no era res important allí, però no va dir res.

A més de convertir-se en capità, Mhuel havia aconseguit fer-se bon amic de Thass i feia uns dies que tots els elegits sospitaven que planejaven alguna cosa. Van conèixer que era una tard quan ja quedaven molt pocs dies per arribar a l'obertura i la Barrera Mortal ja es veia, colpidora, al lluny. Mhuel va organitzar una reunió i va proposar la seua nova idea. Aquesta era, com ja havia dit Thass a la reunió al castell Einhur, una moment que ja se les antullava molt llunyà, trobar la forma d'ajudar als de l'Arxipèlag.

–Ja sabeu que en la reunió dels Karshens van parlar d'això i no van trobar la forma –va dir tristement Kiukh–. Ja sé que es dur per a tu Thass...

–Però vam estar pesant sobre això i vam descobrir que potser si havia una forma. –va dir Mhuel.

–Quina? –van preguntar tots amb curiositats.

–Bé, no sabem si existeix de veritat però pensem que pot ser hi ha un lloc d'on ixen tots els monstres.

–Ja sabem d'on ixen, de l'altre costat de la Barrera, per això la volem tancar – va dir Nhia, que no entenia molt bé a que se referien ells dos.

–No, ens referim a un lloc en concret, d'on apareixen.

–Mmmm, no sé, supose que d'un altre monstre –va dir Einhin.

–Això és el que tots pensen, però, saps una cosa? –va dir Thass–. A l'Arxipèlag no fem més que matar monstres i apareixen una vegada i altra i mai hem pogut vore una cria de monstre.

–Crec que ningú entenem el que ens voleu dir –va dir Kiukh.

–Creiem que hi ha l'Arxipèlag una illa d'on ixen els monstres –li va explicar Mhuel, expectant davant la reacció dels altres.

–I cregueu tot això per l'única raó de que Thass mai ha vist una cria de monstre –va dir Shellen incrèdula–. De veritat?

–Ja sé que pareix una tonteria, però volem anar a l'Arxipèlag per a investigar-ho –li va contestar.

–Això seria perillosíssim –va intervindre Dhan–. Per a que després no servisca de res?

–Per a salvar la vida de milers de persones que moren atacades per montres a l'Arxipèlag –va dir Thass enfadat– sabia que diríeu que no.

Tots es van mirar i al final un a un van accedir, tots excepte Dhan.

–I tu què dius mercader? –li van preguntar.

–Jo dic que feu el que volgueu, però si després no em faig el valent per a salvar a algú no m'ho tireu en cara, ho avise.

Així va ser con van canviar els plans i en comptes de tancar la Barrera anaven a travessar-la.

Després d'una nit de tempesta, en la que tots van estar desperts pendents de que el vaixell no s'afonara, van poder veure de prop la Barrera Mortal. En realitat no era com a tal una barrera, més bé era un línia interminable de muntanyes altíssimes, que arribaven fins al cel; volcans en erupció que no

cessaven de llançar lava i pedres gegants; fosses obertes baix el mar, tan profundes que pareixien infinites; trossos de terra que de sobte explotaven, destrossant tot el que havia al seu voltant; remolins i tsunamis que formava el mar, que pareixia tindre vida pròpia... Tot rematat per una espesa boira verda, que per el seu aspecte pareixia mortal només respirar-la. Tots miraven el caos que s'extendia davant dels seus ulls amb por, més be terror, ni el més valent dels elegits era capaç de no tremolar al vore tot els perills que encara les quedaven per travessar.

–Esteu completament segurs de que voleu travessar la barrera?, no seria millor... –va començar a dir Dhan però va callar en vore les mirades assassines de tots sobre ell.

Havia arribat el torn de Thass de posar-se al comandament, ell ja tenia exeperiència en travessar aquella barrera. Va començar a donar ordres deixant molt sorpresos a tots i en mitja hora ja estaven tots preparats per a entrar en aquell infern i llestos per a enfrontar-se a qualsevol adversitat, a pesar d'això, tots estaven atemorits.

Travessar la barrera va ser la pitjor experiència que van viure tots els elegits. A cada moment apareixia un nou perill del que pareixia que no escaparien i els agarrava desprevinguts, els montres allí també eren molt més perillosos i aterridors dels que havien trobat per el camí. Si no haguera sigut per l'ajuda de Thass tots tenien clar que haurien mort, però encara amb ella tots havien acabat molt malparats, tenien ferides profundes i molt sagnants, cremades, colps... i estaven destrossats. A més Nhia havia perdut dos dits lluitant contra un Kashkash, un monstre amb la pell feta de fulles tallants. El vaixell no estava en molt millors condicions, es trobava cremat i inundat, així que quan

van eixir de la barrera el van substituir per una xicoteta barca que portaven en ell.

Amb la barca van navegar per l'Arxipèlag fins arribar a una xicoteta illa on havia una encara més xicoteta aldea que els van acollir. L'aldea, que en realitat consistia en cinc cases de pedra construïdes alrederor d'una placeta amb bancs de pedra, estava en bastant mal estat degut als constants atacs de monstres. Durant l'estància van buscar informació que els poguera ajudar en la seua nova recerca, però els habitants no van poder ajudar-los molt, quasi mai veien d'on eixien els monstres, apareixien de sobte en l'illa.

Es van sentir més satisfets quan es van trobar amb un ancià, en escoltar el que buscaven, els va contar una llegenda que podria tindre a veure amb aquella illa. La llegenda contava que, en algun lloc de l'Arxipèlag Obscur, havia una illa que segons deien, era màgica. Molts havien anat a buscar-la amb la intenció de vore en que consistia aquella màgia però molt pocs tornaven. Ell mateix va conèixer a un home que havia anat feia molts anys quan era jove, amb uns amics, de sis que havien anat només ell havia tornat. Li van preguntar si podien trobar a aquell home en algun lloc i ell les va donar la direcció d'una illa, al dia següent van partir.

La nova illa que van arribar estava encara més destruïda que l'anterior. Per les escombreries que havia es podia endevinar que l'aldea que allí es trobava era molt més gran, però poc quedava ja d'ella, estava completament cremada i deserta. Només van trobar cinc persones, els únics supervivents de la tragèdia, es tractava de dos homes, una dona i dos xiquets petits, tots bruts i amb cara trista. Segons els van contar feia una setmana que havien patit l'atac, eren molts monstres i van arribar per la nit, sense que ningú els veiera,

més tard van saber que havien sigut Mafhs, montres de foc, ells van acabar amb totes les persones del poble excepte ells, que es van aconseguir amagar. Tots es van quedar molt afligits al conèixer la història, però això els va donar més ganes encara de trobar la forma d'acabar amb els monstres.

Van preguntar als supervivents si coneixien a l'home del que les va parlar l'ancià anomenat Gorshe i va resultar que era el pare d'un dels homes. Aquest havia mort anys enrere, però per sort, li havia contat moltes vegades la història al seu fill, així que ell ja la coneguia i se la va contar a ells.

El seu pare havia sigut molt aventurer de jove i en el moment que va escoltar parlar de la llegenda de l'illa va voler comprovar amb els seus ulls si era realitat. Així que, amb cinc amics, va partir a l'aventura. Van estar messos anant d'una illa a l'altra fins que van descobrir la vertadera ubicació de la que buscaven. Segons li va contar, des de el primer moment que van posar un peu en aquella illa, van notar que era diferent. La primera nit allí va desaparèixer un dels amics, de repent, sense deixar rastre, i per més que el van buscar no el trobaren. L'escena es va repetir la nit següent, a pesar de totes les precaucions una altra persona va desaparèixer. Passaren els dies i només van quedar dos, desesperats per no trobar als altres van decidir marxar, però en l'últim moment, quan ja carregaven les coses al vaixell, el seu últim amic va desaparèixer, deixant-lo sol. Ell ja havia perdut l'esperança de trobar a ningú, així que es va anar. Va arribar a una illa i allí es va quedar a viure per a sempre, incapaç de tornar a la seua.

–Una cosa –li va dir Mhuel quan va acabar la història–. Saps si a l'illa hi havien monstres?

–A l'illa? Supose que sí, però en l'Arxipèlag trobes monstres en qualsevol illa, supose que matarien a tots els que es trobaven –va contestar–. El que passava a aquesta era que els seus amics desapareixien sense signes de lluita amb cap monstre.

Mhuel va assentir pensatiu.

L'home també conservava el mapa que va portar al seu pare a l'illa i li'l va donar.

–Però no us recomano anar –els va advertir–. Mon pare deia que aquell lloc era horrible, tenia vida pròpia, era maligne.

A pesar de la recomanació de l'home tots sabien que havien d'anar , aquell lloc podia ser el que buscaven.

Una altra vegada van partir en busca d'un lloc perillós i esgarrifador, del que, podia ser, no tornaren amb vida, això ja s'havia convertit en una rutina per a ells. Els va costar dies trobar l'illa però al final van arribar. Al trepitjar-la van sentir la mateixa sensació que els va descriure aquell home, a pesar de que l'illa pareixia un lloc normal, en el fons sabien que era diferent, perillós, així que van estar alerta. Van deambular amb compte per ella buscant qualsevol pista que els poguera ajudar, però no van trobar res i es va fer de nit, així que van fer una petita foguera al voltant de la qual es van asseure, tots amb la intenció de no dormir aquella nit. Encara que van passar les hores i va arribar el somni van seguir desperts. Al final es va fer de dia i van decidir, per torns, intentar descansar una mica. Els primers que van dormir van ser Nhia, Kiuk i Thass, mentres, Dhan, Mhuel, Shellen i Einhin vigilaven, d'eixa forma era impossible que els passara qualsevol cosa, però encara així, va passar. Estaven els vigilants asseguts al voltant del que aquella nit havia sigut una

foguera, mirant-se els uns als altres, com si en qualsevol moment fossin a desaparèixer. Dhan, que juguinejava amb una pedreta es va alçar per a agafar-la un segon, estava a uns metres, no era res, però de repent, ja no estava. En el moment que se'n van adonar tots es van posar alerta, van despertar als altres i van anar a buscar-lo, van mirar per totes parts, però en el fons tots, sabien que no el trobarien. Després de buscar-lo tot el dia es van seure al mateix joc d'abans, desesperats. Es sentien culpables per el que li havia passat al seu amic, però sobre tot Mhuel i Thass, ja que sentien que havien sigut ells els que havien animat a tots a anar fins a l'Arxipèlag. Però el seu moment de tristesa va ser interromput per un monstre que va aparèixer entre la vegetació. Ells, que ja estaven entrenats es van disposar a matar-lo però Mhuel, per a sorpresa de tots va dir:

–Un moment, no el mateu, només agafeu-lo.

Tots es van quedar sorpresos, però li van fer cas, si Mhuel el deia tindria algun motiu. Així que després d'uns minuts ja el tenien completament immobilitzat, va ser en aquell moment quan van vore que el monstre, que es tractava d'un Slach, un monstre paregut a un matorral amb una boca redona plena de dents, tenia enganxat a les rames un tros de la roba de Dhan.

–Així que ha sigut ell el desgraciat que ha acabat amb Dhan? Un maleït Slach? –va dir Nhia mirant al monstre amb odi.

–Crec que no –va contestar Mhuel.

–Com que no? –va preguntar Kiukh.

–Ell és Dhan –li va contestar Thass amb cara indesxifrable.

–Com? –van preguntar perplexos tots, excepte Mhuel.

–Era una cosa que Thass i jo havien estat pensant, però el veiem massa disparatat, ara sabem que no ho és –va explicar Mhuel–. Ara el tinc segur. Segons la nostra teoria els monstres no ixen de cap ou ni apareixen del no res, abans eren persones, aquestes illes transformen les persones en monstres. Pot ser no us haveu assabentat, però aquesta en la que estem ara es troba al centre de l'Arxipèlag, és com diríem, el seu nucli, per això el poder aquí és més fort i actua més ràpidament sobre la gent, però passa en totes les illes. Venint cap ací us haureu adonat de que les illes estaven cada vegada menys poblades, això es podria explicar perquè, quan més a prop del nucli ens trobem, amb més força actua el poder. A més, també explica perquè la gent de les illes no s'adona de l'arribada dels monstres fins que ja estan en el poblat i les contínues desaparicions de persones, que segons m'ha dit Thass, són molt comunes.

Tots el van mirar durant uns minuts, sense tindre res a dir, al final Shellen va parlar.

–I on es troba el nucli aquest? Haurem d'apagar-lo, no? –va dir intentant dissimilar el seu por.

–Doncs estarà en el centre de l'illa, no? –va dir Kiukh, encara que no havia acabat d'assimilar el que Mhuel havia explicat.

I tots van córrer cap el centre de l'illa, es van agenollar en el sòl i van començar a cavar. Llavors Kiukh es va adonar de que era mag i amb un simple encanteri va anant retirant terra fins a que, molt al fons del forat van vore un resplendor.

Tots van mirar a Mhuel.

–I això com s'apaga? –li van preguntar.

Els es va encollir de muscles.

–Jo crec que puc –va dir Kiukh i ràpidament amb màgia el va apagar.

Es van quedar mirant al fons del forat, ara obscur, preguntant-se si això havia servit d'alguna cosa. Aleshores es van recordar del monstre que havien deixat lligat a l'altre costat de l'illa i van eixir corrent cap allí. Quan van arribar no havia ni rastre de cap monstre, només estava Dhan, atat de peus a cap i molt confós. En veure'l a tots se'ls van escapar llàgrimes d'alegria, la seua missió havia tingut resultat, després de mesos de perills i sofriment havien acabat amb els monstres.

Aitana Martín Córcoles 1er E

les Misteri d'Elx